

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

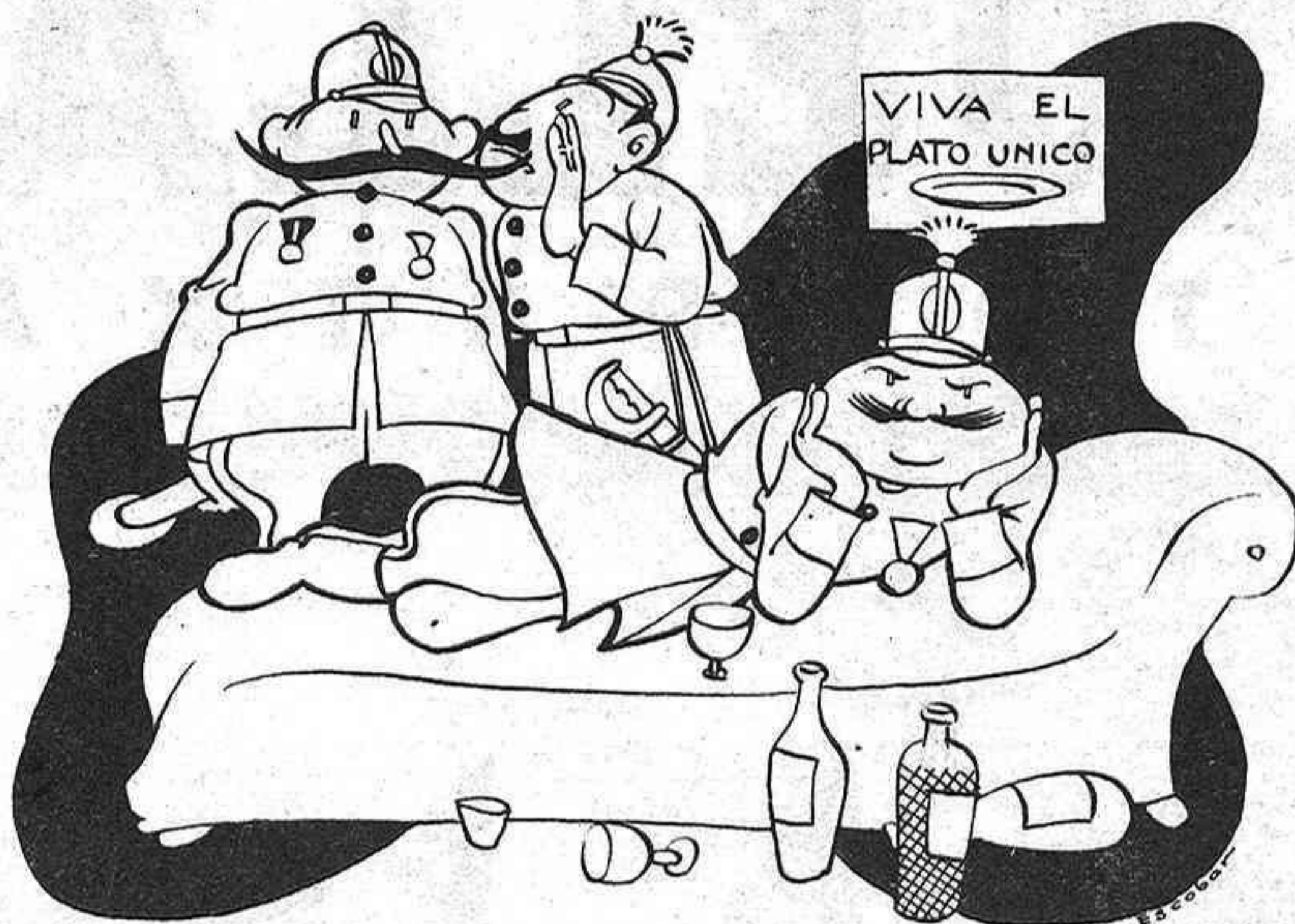
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 TEL. 23994

ENTRADA
L'ATENEU BARCELONÉS

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

—És de la única manera que els alemanys entraran a Madrid.

—Sembla que està preocupat.
—Sí, té por que implantin el vas únic.

GLOSSARI

En fer el balanç d'aquests mesos de cordialitat i convivència polítiques imposades per la guerra, hem d'arribar a la conclusió que no sempre aquest deure indeclinable s'ha complert en una mesura justa, amb la consciència exacta d'on es troba l'equidistància entre l'excés i el defecte.

Ens mou a fer aquesta reflexió el fet que sovint una malentesa discreció ha obligat a òrgans de premsa que exerceixen una missió orientadora damunt grans masses, a silenciar desviacions o errors de nuclis polítics i socials, que s'han trobat mancats d'aquesta manera, d'un control lleial, que els evités de persistir en les falles.

L'única excepció, potser, d'aquesta inhibició ha estat el nostre col·lega «Solidaridad Obrera». D'una manera clara, a vegades amb cruessa i tot, ha expressat en cada moment l'opinió que li mereixia la trajectòria de tal o qual partit, sense que una interpretació exagerada de la cordialitat revolucionària li impedís d'exercir aquesta acció fiscalitzadora. Però «Solidaridad Obrera» (que representa per a nosaltres la veu de la C. N. T. i de la F. A. I.) no s'ha vist corresposta en la mateixa mesura, i els demés periòdics de partit l'han tractada amb una reserva inexplicable, que si no estéssim persuadits de la bona fe de tots plegats, gairebé qualificaríem de sabotatge. Sabotatge, de fet, generador d'un clima irrespirable, on es debaten una sèrie de problemes, la sortida justa i lògica dels quals hom preveu d'antuvi.

Perquè si quan l'òrgan confederal criticava lleialment les falles dels partits antifeixistes (crítica de la qual aquests n'extreien el material necessari per a les rectificacions profitoses) s'hagués vist corresposta de la mateixa manera i algú hagués tingut cura d'assenyalar-li el germen d'indisciplina d'alguns grups llibertaris, o la puerilitat revolucionària d'alguns sindicats únics, impròpia d'una organització d'arrel tan vella i prestigiosa, que els menava a prodigar la bandera roig-negra exageradament, fent-ne mostra de botigues, rètol de magatzems, reclam publicitari i àdhuc pintura de vehicles, avui no hauríem de lamentar que grups d'irresponsables sabotegin l'obra del Govern de la Generalitat, com ha passat en alguna barriada, on hom pretén considerar nul·les les targes de racionament oficials i substituir-les per altres avalades amb la contrassenya de la C. N. T.-A. I. T. Ja sabem que tot això es fa al marge i contra la voluntat de l'organització confederal. Però ara ningú no pot retreure-li que no hagi suprimit, encara, aquests nuclis que obren pel seu compte, mancada com ha estat del control i la crítica dels altres.

GAELI

E F E M E R I D E S

MORT DE KARL MARX, A LONDRES 14 Març del 1883

Tenim damunt la taula de treball un groixut volum que ens ajuda en la recerca d'orientacions per a omplir aquesta secció. És el «Bloc-Calendar civil», del qual els nostres millors crítics ja n'han fet el merescut elogi. Obrim, a l'atzar, i descobrim aquesta màxima: «A tota revolució hi trobareu dues menes d'homes: els que la fan i els que se n'aprofiten». Uns fulls més enllà, en el corresponent al dia 14 de març, aquesta efemèride: «1883. — Als 65 anys d'edat, mor, a Londres, el més gran filòsof del segle, apòstol de la classe obrera i economista eminent, Karl Marx».

Quina relació ens és permès d'establir entre la màxima i l'efemèride?... Molt senzilla: Karl Marx, segons una sucinta biografia inserida en un altre full del mateix calendari, «com la majoria de filòsofs i pensadors, apòstols del socialisme, no procedeix pas d'una família proletària, ans bé d'uns benestants burgesos».

El forjador més destacat de la revolució social, doncs, no fou pas un producte gris de circumstàncies, ni un venjador d'injustícies so-

fertes personalment, ni un agitador ocasional. Fou, senzillament, un apòstol. Ho sacrificà tot al seu ideal, sincerament sentit i divulgat fins a l'heroisme, amb aquella profunditat de pensament indispensable perquè fructifiqués.

Si hagués estat un aprofitador, tant dels privilegis derivats del seu bressol, com pels que li podia conferir l'haver-se emmaridat amb la filla d'una família de l'alta aristocràcia renana i els que podia extreure del seu talent excepcional, Marx s'hauria estalviat molts mals de cap i, sobretot, hauria evitat la pobresa que senyorejà sempre a la seva llar, pel fet de no avenir-se a cap mena de claudicació.

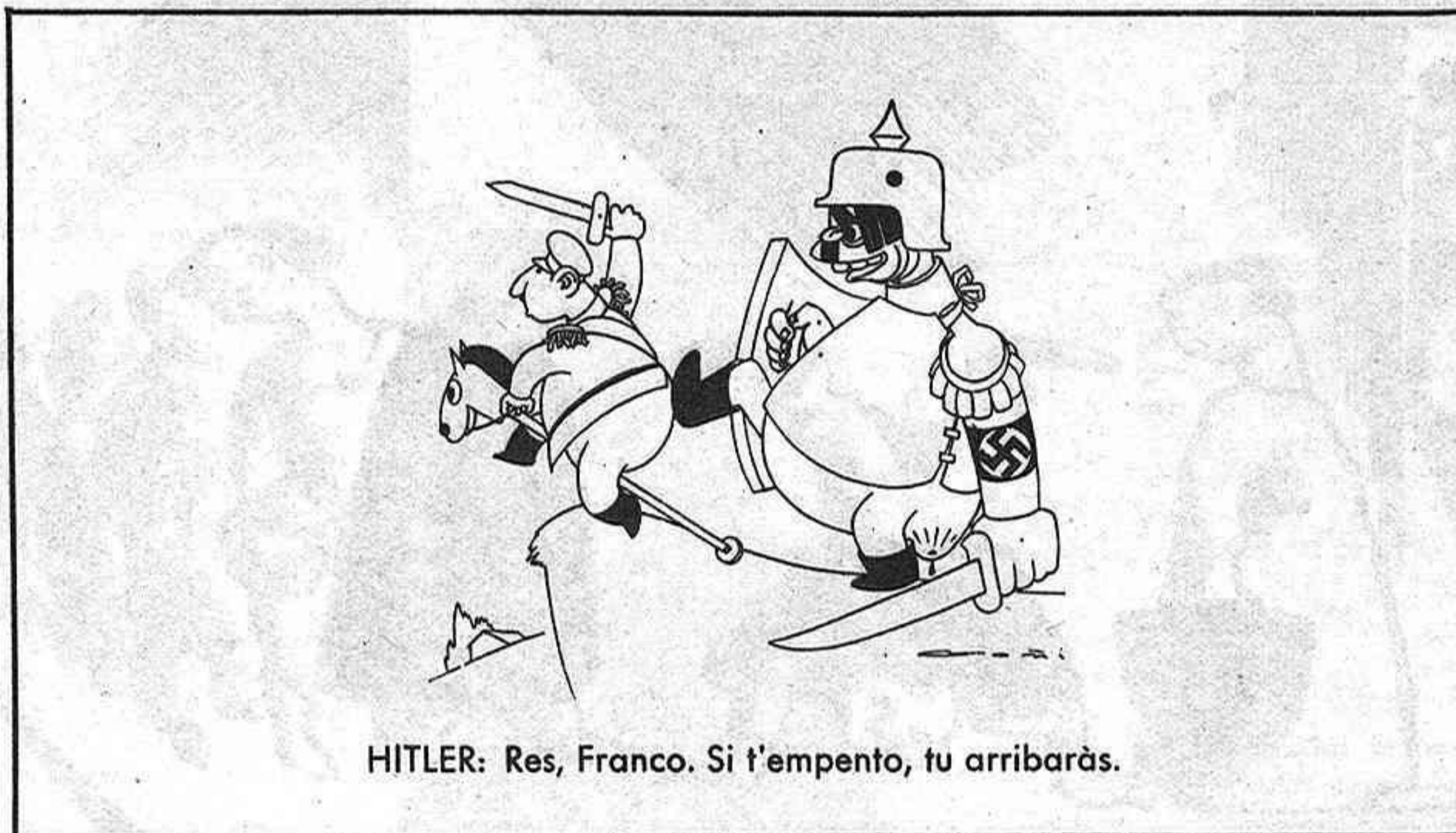
I no és pas tan senzill com sembla saber-se mantenir fidel a un ideal. Avui, per dissort, ho constatem amb dolor i amb fàstic.

Per això ens són tan confortadors el record i l'exemple de la vida de Marx. Ells en ajudaran a destriar conductes i ens faran forts en la decisió d'eliminar els aprofitadors i avantatgistes, que constitueixen un perill molt més terrible que el dels enemics que donen la cara.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3004

E D I T O R I A L

Davant dels fets lamentables ocorreguts a València, hom ha reaccionat en certs aspectes d'una manera que, si bé ha servit per atenuar les responsabilitats d'algunes organitzacions, no abastarà a posar remei a les causes que els motivaren.

Ha estat anunciada, per exemple, una revisió a fons de les persones ingressades als partits polítics i sindicats després del 19 de juliol, i s'ha parlat àdhuc d'una anul·lació general de carnets.

Pel que afecta als sindicats, aquesta mesura no ens semblaria pas d'una lògica perfecta, en esguard a què la sindicació ha estat declarada obligatòria. I no és pas, entenem-nos, que considerem inoperant el propòsit. Passa, simplement, que trobem que ve retardat, i que el que era precís era controlar amb més eficàcia i més severitat les sollicituds d'ingrés.

No volem formular més objeccions que podrien ésser erròniament interpretades. De fet, tenim moltes

esperances en el resultat de la depuració anunciada. Però tenim la convicció que no solucionarà totalment el problema generador d'aquesta reacció tardana. I això perquè ja és hora que tots ens donguem compte que el germen d'indisciplina contingut en alguns sectors, no prové pas dels elements ingressats després del 19 de juliol, sinó del procés seguit abans d'aquesta data, del narcissisme en l'admiració de les pròpies audàcies i de la puerilitat revolucionària que els feia enamorar-se i persistir en el conreu d'uns tòpics que el contacte amb la realitat ha cenyit a llur valor estricte.

Tant com la depuració comentada, doncs, a criteri nostre caldria que totes les organitzacions fessin una revisió de llurs doctrines i de llurs procediments, i això de cara a la guerra, sabent d'antuvi que tots els renunciaments, per dolorosos que aquests siguin, han de saber-se fer amb l'esperit de sacrifici que la crua realitat ens imposa.

—No diuen que no volen cues? Doncs no en faré. Faré cabrioles!

Notes del camp facciós

Burgos (per cablegrama). — Ja ha començat sobre el territori «rojo» el control d'Alemanya i Itàlia.

Les primeres intervencions s'han desenvolupat amb gran èxit. Han consistit en desplaçar-se tres trimotors per fer vols de reconeixement sobre Badalona i Sabadell.

A causa de l'emoció hi han hagut tres morts, uns quants ferits i diverses cases destruïdes.

El que resulta vergonyós de tot això és que ara els «rojos» diuen que aquests morts, aquests ferits i aquestes cases destruïdes ho

han estat a causa del bombardeig dels trimotors del control.

Nosaltres, els «nacionals», no tolerarem mai aquestes calúmnies!

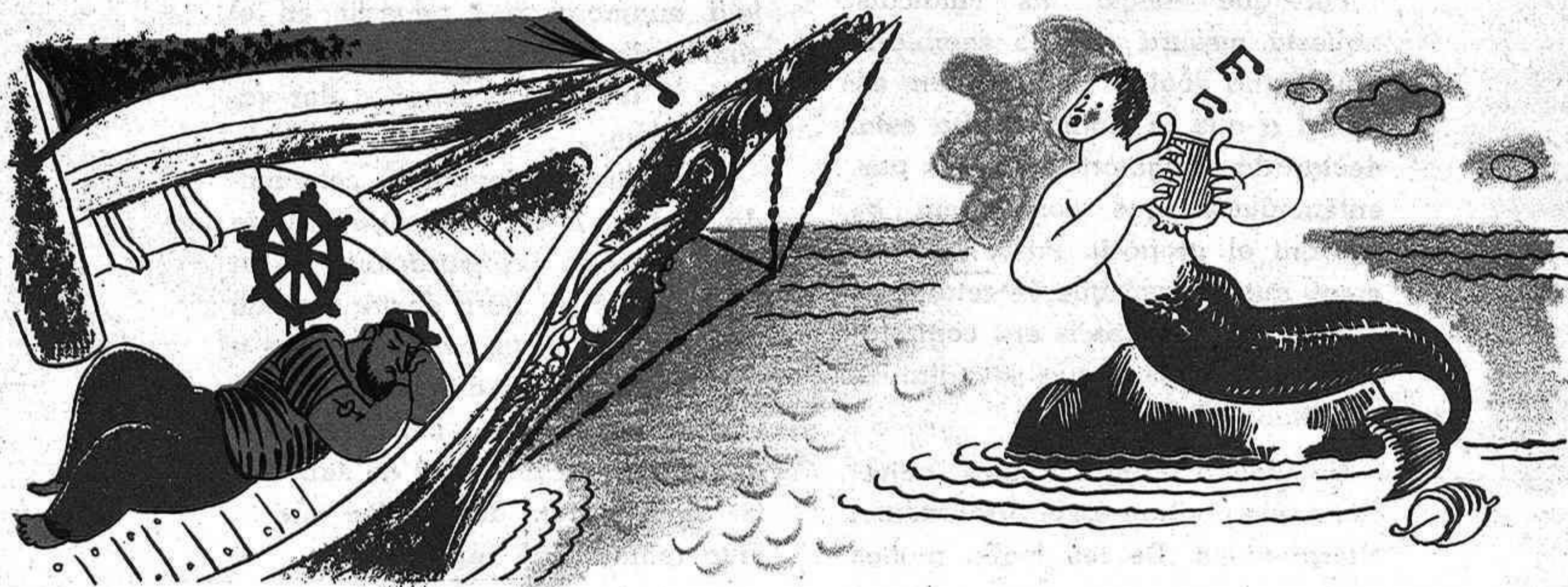
Sevilla (per altaveu). — Encara queden a les fileres de l'Exèrcit «Nacional» focus marxistes.

L'altre dia un individu va cridar «¡Olé Sevilla!» i «¡Viva la Macarena!», frases imprudents que denunciaven la procedència espanyola del cridaner.

Aquest perillós marxista va ésser immediatament afusellat.

Saragossa (per via fluvial, Ebre). — L'eminent patrici Royo Vilanova ha demanat un lloc a l'Esquadra italiana del Control que opera sobre Barcelona, per tal d'enviar missives del calibre 75 contra l'Estatut de Catalunya.

Saragossa (per la mateixa via). — Ha estat atesa la demanda de l'eminent patrici. Per celebrar tan gran esdeveniment, s'han fet rogatives a la Verge del Pilar, a favor dels espanyols Hitler i Mussolini.

SIRENA

La Verge del Pilar, preocupada encara pel robatori de les seves joies, ha contestat a aquestes rogatives desfermant una pedregada.

Per desagraviar-la, Royo Vilanova li ha regalat tres dents d'or i un diccionari espanyol-italià-alemany.

Saragossa (id., id., id.) — La Verge del Pilar està força atabalada, puix que malgrat el diccionari espanyol-italià-alemany, no ha trobat la traducció alemanya de «¡Ridiós, maño!»

Hi ha gran inquietud.

Burgos (per ferrocarril).—El ministre «rojo» Alvarez del Vayo ha tingut la gosadia de protestar davant de la Societat de les Nacions al·legant que al front de Guadalajara operen divisions de l'Exèrcit italià.

La nostra resposta és ben concreta: No tolerarem ni un instant més que la nostra estimada Espanya sigui invadida pels espanyols.

La S. de N. té la paraula!

Terol (per submarí). — Procedents del front de Guadalajara, han arribat a gran velocitat els generals espanyols Manzini i Bergonzoli, amb mitja columna de les tres que tenia la divisió espanyola «Littorio».

Varen detenir-se per breus instants, doncs pensen arribar, quan més aviat millor, a Roma, capital d'Espanya.

Burgos (per autobús). — Els il·lustres espanyols Hitler i Mussolini han cridat l'atenció al súbdit italo-germànic signore von Franco, perquè rectificqués allò de què no l'interessava prendre Madrid perquè era un munt de runes.

Signore von Franco ha rectificat dient que des de novembre els «rojos» han reconstruït tota la capital i ara sí que li interessa prendre-la.

L'ESPINGARDA

—M'ha ben rebentat això de lliurar les armes llargues!

A hores d'ara, els «rojos» han anat a portar la resposta als espanyols de la divisió «Littorio», que hom suposava a prop de Guadalajara, però que és a Terol.

Terol (per submarí). — Hem d'aclarir el telegrama anterior.

El motiu d'haver arribat a Terol la columna espanyola «Littorio», no és degut a què no volguessin parlamentar amb els «rojos».

Han vingut a Terol per visitar la tomba dels cèlebres amants Don Diego Corrientes i Donya Isabel de Segura.

Queda aclarit.

N. de la R.

No queda aclarit el telegrama aclaratori del nostre corresponçal al camp facciós.

No queda aclarit perquè el nostre corresponçal atribueix al popular bandoler Diego Corrientes el paper d'amant de Donya Isabel de Segura; tothom sap que el veritable amant era Don Diego de Marcilla, el conegut fabricant de cafè.

Però amb tot això, estimat corresponçal, el penúltim telegrama no queda prou aclarit.

Queda tot aclarit.

Nota del corresponçal:

Si la Redacció no m'aclareix la seva insidiosa nota, presento la meua dimissió.

Trameteu-me els diners que em deueu des de què va començar la guerra.

Cal parlar clar!

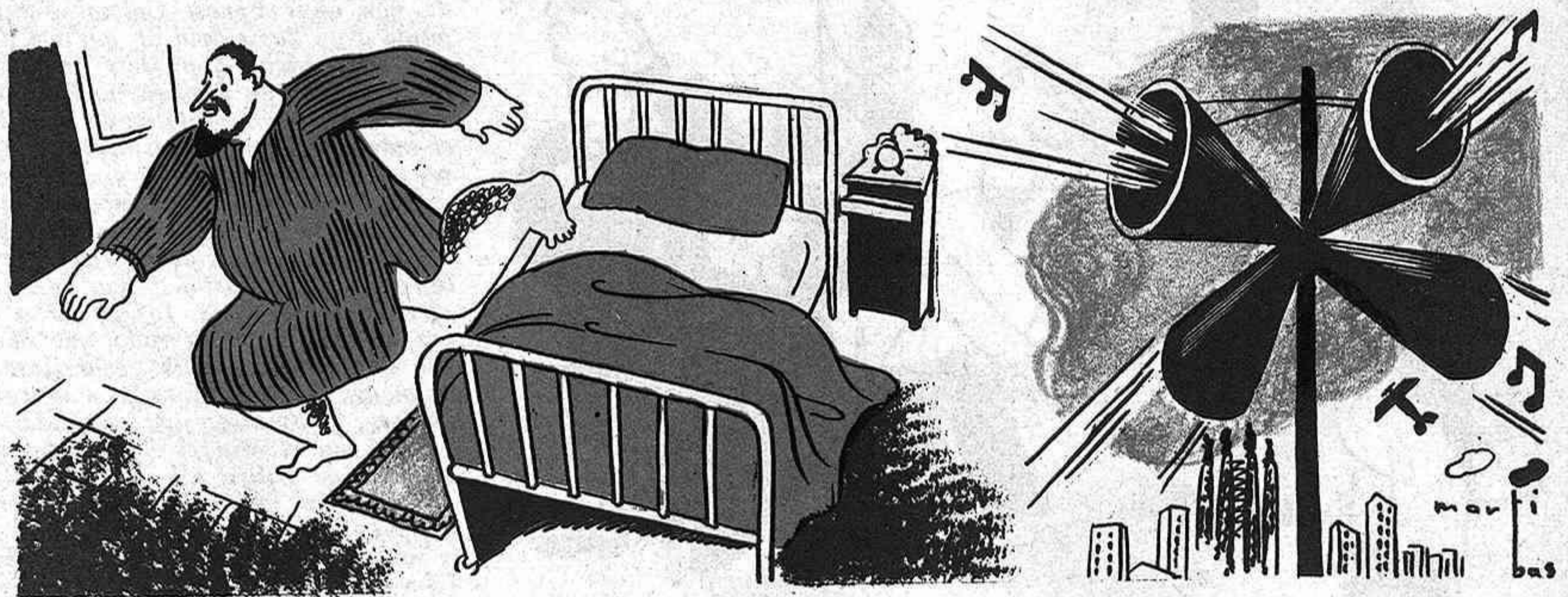
Nota de la R.:

L'incident amb el nostre corresponçal s'ha acabat satisfactòriament.

Lamentem molt que aquestes diferències íntimes transcendeixin al públic.

Dispenseu.

Per molt considerable que fos la grandesa prèterita d'Itàlia, quedaria anulada per la ignomínia d'un present indigne, en el qual confia els seus destins a un ninot lamentable, que fa metrallar les poblacions civils catalanes amparant-se amb una llei de control que és la vergonya més gran de l'Europa moderna.

El Dia Gráfico

del diumenge passat publicava les declaracions fetes pels presoners italians de Guadalupe. N'extreiem el següent fragment:

"Uno de los soldados, en nombre de los demás, dijo que no sabían que venían a España y que todo lo más que se les explicó es que iban a figurar en una película histórica titulada "Scipión el Africano".

Después —dijo el soldado— se nos envió a la Península tras explicarnos cosas terribles de los rojos españoles; pero nos hemos dado cuenta de que los españoles son como nosotros, los sicilianos. Tienen todos el pelo negro, no hay ni uno solo rubio. No tenemos miedo de que nos maten los campesinos españoles porque trabajan como nosotros. No nos duele haber dejado de disparar contra los italianos y estamos muy contentos de ser vuestros prisioneros.

Los italianos del Batallón "Garibaldi" nos han tratado como hermanos. Cuando lo sepan nuestros compañeros del regimiento, querrán también estar con vosotros."

Quan facin «Scipión el Africano» ens agrada veure-la. A més, sembla que si els italians no s'assabenten que entre els ibers purs hi ha molts rossos (d'una jela tan bona com els bruns, diem-ho de passada), les visites de cortesia italianes als nostres rengles, es faran en massa.

EL DILUVIO

Publicà un article necrològic d'Angel Samblancat, «El sentimiento del mar», que és tan bo, tan sucós i tan tornejat que no té desperdici. En reproduïm uns trossos:

"Tierra adentro, nada menos que en la cuadrangular Gerona, la de los muchos ríos, no obstante, víctima de un desgra-

ciado accidente, ha perecido un poeta mediterráneo, casi oceánico: José Serra.

El llorado muerto no tenía contextura mineral; no era un ser calcáreo y no lo han atraído a su seno los adoquines, de quienes tantas almas fósiles sienten el violento tirón.

Al cantor de los pescadores de la Barceloneta se le ha bebido el suelo la sangre como una lluvia; se ha tenido que empapar de ella, como el pañuelo de una viuda de lágrimas.

En la jugosa entraña de la tierra gerundense habrá entrado el autor de "La taberna del mal abrigo" como un río desbordado más; bañándola, regándola y cubriéndola como una inundación.

Porque Serra era líquido, flúido, etéreo. No era de piedra, sino de agua. Y no de agua estancada, encantada, helada, sino de agua viajera, nerviosa, espejeante."

"En cierta ocasión nos invitó a media docena de amigos a comer y nos obsequió con una tortuga guisada, que pesaba dos arrobas.

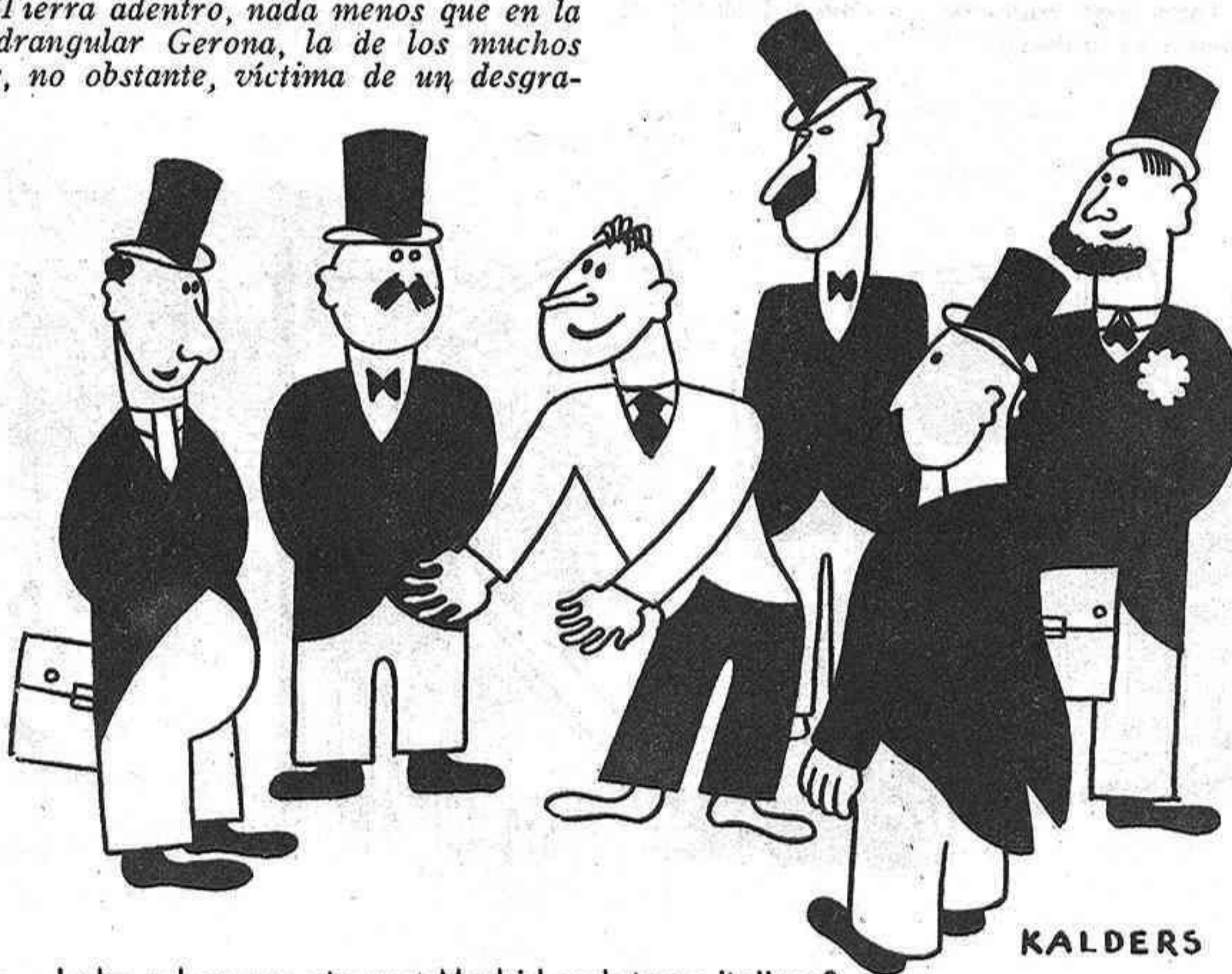
—Me place —nos decía— este animal, porque hay trozos de él que saben a pollo; otras porciones tienen gusto de ternera y otras de jabalí.

Todo lo del mar lo agitaba hervorosamente, levantaba en él tormentas de ingenio como la citada.

Que en la barca de Caronte tenga una travesía feliz el sin par amigo. Náyades, tritones y nereidas inconsolablemente lo lloran."

Si aquesta modesta opinió gastronòmica sobre la tortuga és una «tormenta de ingenio», els retrats hidrogràfics de l'Angel Samblancat són un volcà, un diluvi, una fúria desfermada de la naturalesa i un cop d'estat de picardia.

Bromes a part, acompanyem les nàiades, tritons, nereides i demés a família, en llur sentiment per tan irreparable pèrdua.

—Ja ho sabeu que ataquen Madrid amb tancs italians?
—Tanc se val, home, tanc se vall...

SOLIDARIDAD OBRERA

també de diumenge, publicava la següent nota:

GRAN FESTIVAL ORGANIZADO POR LAS JUVENTUDES LIBERTARIAS DE LAS CORTES

. Hoy, domingo, en el cine Vallespir, gran festival pro cultura a beneficio de estas Juventudes, en el que se celebrará una sesión de cinema, bajo el siguiente programa:

- 1.º La magnífica película social, "LOBOS PASTORES"
- 2.º La magnífica película social, de tema sexual, "POR UN SOLO DESLIZ"
- 3.º La diminuta artista Angelita Climent, interpretará algunos números de su repertorio.
- 4.º El eminente tenor Antonio Abiaco, cantará "Tosca" y "Los claveles".
- 5.º El eminente humorista Angel Zapata, ejecutará algunos chistes de su repertorio.
- 6.º El compañero Esteban Maña deleitará al público con algunas de sus poesías.

Esperamos de todos los compañeros amantes de la cultura, que no dejarán de asistir a este festival que empezará a las diez de la mañana.

A darrera hora ens assabentem que, mercès a les gestions provocades per l'esperit generós i humanitari de les «Juventudes Libertarias», l'execució dels acudits de l'eminent humorista Angel Zapata, ha estat commutada per la reclusió a perpetuïtat. Amb gaires festivals com aquest, la nostra cultura estarà empatada amb qualsevol, per alta que sigui.

LA PUBLICITAT

MENTRE ES DEIXIN DUR TANTES ARMES...

"Al carrer de l'Hospital, mentre el nen de nou anys Ernest Colomí Serrà feia punta a un llapis amb un ganivet d'anunci ("Aguardants i anissats La Toia"), li ha ocorregut un accident desgraciat. Per deficiències en l'ajustatge de la fulla amb el mànec del ganivet esmentat, s'ha després i ha saltat a una gran distància.

En el seu trajecte tràgic, la fulla s'ha emportat un ull del pare del nen, Marcel Colomí Pachimeras de 54 anys, perit callígraf, i ha escrostonat una orella de la serventa de la casa, Josefa Pérez i Arrea, natural de Ponferrada, que s'ha quedat llançant uns crits esgarriuosos. Finalment, l'eina ha foradat una canyeria de gas, produint-se una escapada.

Com que el Marcel Colomí patia ja la ceguera de l'altre ull, causada per una catarata, en l'atribolament dels primers instants ha atribuït l'absoluta obscuritat a una averia de la instal·lació elèctrica, i ha encès un llumí amb el propòsit d'illuminar-se, sobrevenint aleshores una formidable explosió del gas escapat, que ha arrencat de soca-arrel vuit cases de l'esmentat carrer."

Aquesta secció de «l'Esquella» pertany exclusivament al lector del setmanari. Ací és el dipòsit dels planys, queixes i similars que el nostre client té necessitat d'evacuar. «La Camisa d'Onze Vares» acollirà amorosament, setmana darrera setmana, totes les notes que ens siguin trameses en català i sense gaires faltes d'ortografia i de lèxic, referents sobretot a anomalies, barbaritats, obscenitats i coses semblants observades pels carrers de la Barcelona dels nostres pecats. No serà, aquesta secció un peu de literatura o de profunditats. Cal que el lector escrigui viu, curt i substancial. La nota amb la qual iniciem la secció pot servir d'exemple i d'estímul als incautes que vulguin ficar-se «La Camisa d'Onze Vares».

Servidora és una senyora que es diu Felipa. Es dir, Felipa, ben bé Felipa, no m'ho dic. Em diuen la Pepa de les prunes.

Doncs, resulta que visc al carrer del camarada «Laureano» Navas (abans Santa Madrona) i a sobre el pis que habito hi ha una porca que cada dia tira les escombraries al carrer. I jo que sí que he dit: «ah! sí? Doncs, ara ho escriuré a «l'Esquella».

Perquè no és que jo vulgui dir que tirar la porqueria al carrer sigui una porqueria, puix que això ho fem tots els veïns (és clar! no podem pas quedar-nos amb la brutícia a casa...), sinó que el que trobo mal fet és que aquesta senyora porca que dic, sempre tira les escombraries quan passa algú. L'altre dia va colgar el meu marit, que és un senyor camarada baixet, que per cert treballa a l'Ajuntament, i ahir em va etsivar a mi un paquet, que em va fregar de gairell i em malmeté la brusa d'organdí (aquella de les ratlles blaves i violetes, que m'aprimitant), i vaig tenir una enrabiada de mort. Això no es fa!

I el pitjor és que no ens hi podem tornar, perquè com que viu sobre nostre, si li tirem els paquets ens tornen a caure al damunt, i els que ens embrutem som nosaltres.

I això us ho dic a vostès per veure si vosaltres des de «l'Esquella» poden fer-hi alguna cosa. Perquè aquesta pècora que dic és una mala pua i una bèstia bruta, que haurien d'arrossegar-la pels carrers i esgarrapar-la. Arri, allà!

Felipa Palomerias i Quicu

Mussolini diu que ens farà mal

Ara si que estem ben llestos!

El cap del govern italià ha fet unes declaracions transcendentalíssimes a una periodista danesa.

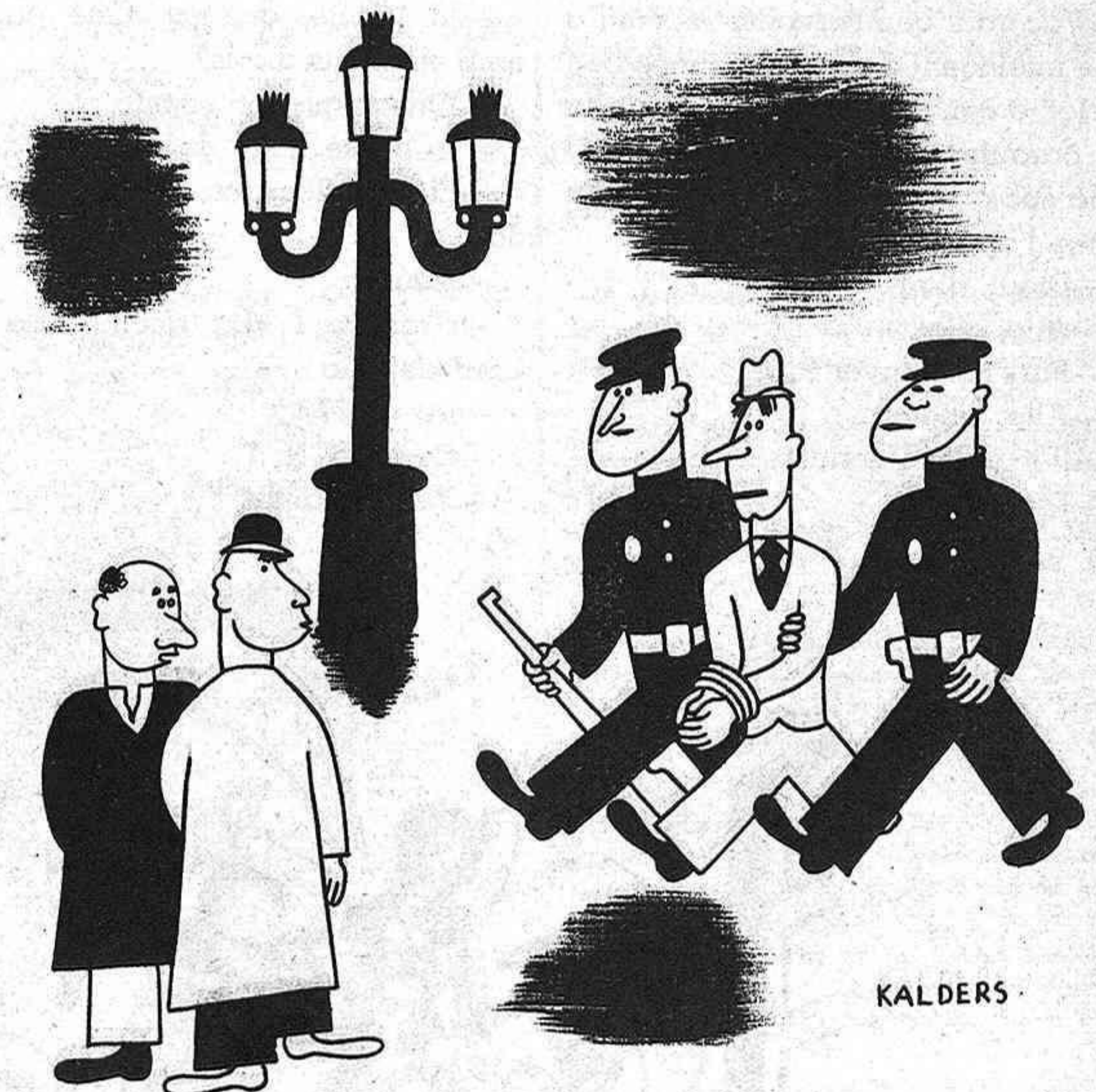
Referint-se a Espanya, ha qualificat d'ignominiosa la conducta del Govern republicà, al qual acusa de detenir els pacífics turistes italians que passen les vacances a Ibèria, sota el pretext pueril de tractar-los de «tropes invasores». Es refereix a la detenció dels setanta-cinc botànics napolitans detinguts al front de Guadalajara mentre herboritzaven, sense fer mal a ningú i només perquè portaven unes escopetes i uns canonets per defensar-se dels «bandidos de la sierra» (sic.), que amb la seva presència donen un color local tan pintoresc a les coses d'Espanya.

Aquestes bandes de «bandidos», armades i tolerades pel govern de València, han arribat a prendre tanta importància, que dificulten el corrent turístic tan generosament fomentat pels governs d'Itàlia i d'Àlemanya, perquè siguin conegudes les belleses d'aquest curiós país

mediterrani. Caravanes senceres d'excursionistes són hostilitzades o detingudes, vulnerant el més elemental dret de gents i els estatuts del «Patronato Nacional de Turismo».

«El sabotatge als nostres equips d'estudiosos és tan gran —ha dit el senyor Mussolini— que se'ls prohibeix obstinadament l'entrada a Madrid, vers on no els mena cap altre interès que rodar els exteriors de la versió italiana del gran film «Sciopió l'africà» (Roma Films).

Si el Govern de València no correspon als nostres lleials desigs de cordialitat i convivència, garantint els drets dels viatgers italians, prendrem represàlies, encarrilant el nostre moviment turístic cap a una altra banda. I sense que això representi cap obstacle perquè elevem la nostra queixa a la Societat de Nacions, perquè s'ocupi més intensament de les coses d'Espanya. I si aconseguim això, pobres espanyols, ja estaran ben arreglats! Però ells s'ho hauran buscat.»

—Perquè se l'emporten?
—Volia falsificar una alarma...

LA TRUCADA

—Ací, Hotel Mont Thabor. Vous parlez le gérant. Monsieur Pich et Pon désire vous parler. Allo?

—Sí, sí, parlem.

A la Redacció de l'ESQUELLA hi ha hagut gran enrenou. Els redactors de la casa corrien amunt i avall, fent tombarelles i esquinsant-se les vestidures. Conferència amb don Joan Pich i Pon (1) Res, com aquell qui diu!

Hem declarat el dia d'avui festa nacional a la Redacció. Els socis de la casa s'han fet a palletes qui rebria la conferència de don Joan i s'ha acordat que l'escoltés jo, com a més intelligent de la casa i més ben parlat, a canvi de repetir en veu alta les paraules de don Joan.

Ja sóc a l'aparell, l'orella clavada dintre l'auricular.

—Digui, digui.

—Allo, allo!

—Parli. El senyor Pich?

—Allo, allo!

(Allò que no sona!)

—Digui!

(1) Vegi's "El nostre fitxer" d'avui.

CONVERSA VERSEMBLANT

Don Joan Pich i Pon, al telèfon, des de Paris

—Trois minutes, messieurs!
—Rellamp! Parli, don Joan!
—Que m'escolten?
—I tant! Amb la boca oberta!

LA CONFERENCIA

—Sóc el senyor Pich. Em recorda?
—Vostè dirà!
—He demanat circumferència amb l'ESQUELLA perquè vostès, que estan ben conformats, m'expliquin coses.

—Digui, digui. L'informarem bé.

—Com va, Barcelona?

—Bé, gràcies. I vostè?

—Jo també, gràcies. Què passa amb els meus diaris?

—Que ja no són seus!

—Ja ho sé. Però de qui són, ara?

—El «Gráfico» és de la «Izquierda»...

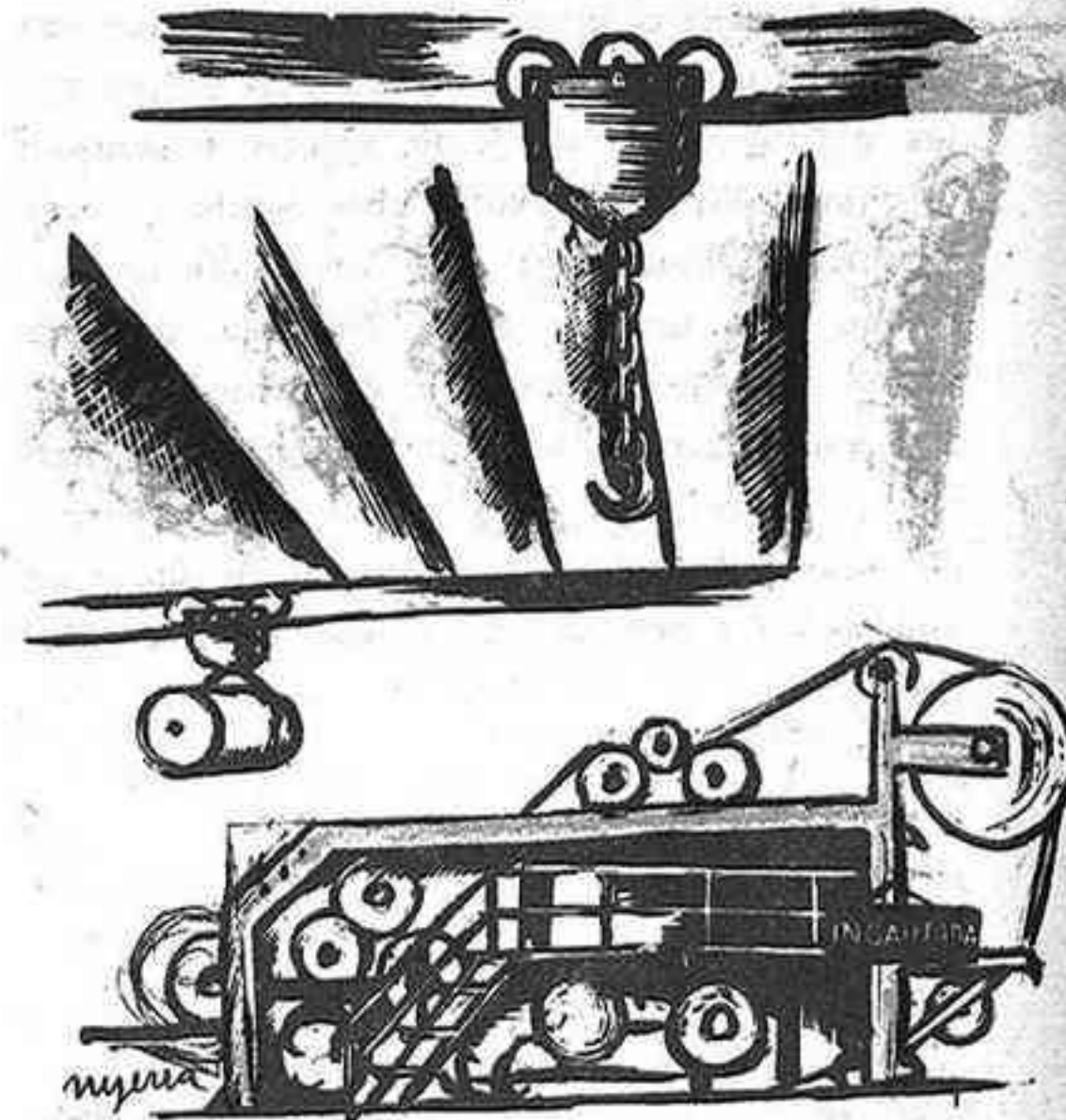
—Jesús!

—Gràcies. I «La Noche», de la Confederació.

—De qui???

—De la C. N. T.

—Verge Santal!

Sento un terrabastall enorme. I una veueta femenina:

—Six minutes, messieurs!

—Continuem.

—Merci.

—Don Joan!

—.....

—Senyor Pich

—.....

UN TRENCACOLL

—Senyor Pich i Pon!!!

Finalment se'l torna a sentir. Veu feble:

—Valga'ns Déu! M'he desmaiad.

—Valor.

—Sí, és clar. I la meua casa de la Plaça de Catalunya?

—Tampoc no és seva.

—Bueno, ja m'ho penso. Però encara és sencera?

—Sí.

—M'havien dit que estava derrumbada i vaig tenir un gran disgust. Cregui que l'envero. Encara hi ha l'anunci del conyac?

—Sí, però no paga.

—Que l'embarguin!

—Doncs no li ha passat res.

—Neuf minutes, messieurs!

—Nous continuema, senyorita mademuaselle.

Fa, don Joan. I prossegueix:

—I la «Càmara», com està?

—Quina?

—La de la «Propietat».

—Incautada.

—Es un robot

—La «Propietat»?

—No, l'altra, la «Càmara»; això del robo.

—Ah!

Volia saber més coses, sap? Com va la guerra?

—Ja la tenim guanyada.

—Segur?

—Sí.

—Ja ho veu. Sempre he tingut fe en la nostra gent.

—«Nostra»?

—Sí. Què és pensa que sóc jo?

—Vostè dirà: radical!

—Fugil Era per despistonar. Jo sóc proletari, sap? Vaig néixer humil i humil moriré.

—Ja veul

—Sí. Jo sóc dels de vostès. Ara m'han assegurat que la guerra ja la tenia perduda el Franco. I he pensat: «deixa'm telefonar a Barcelona i dir-ho a algú». Jo vull tornar, sap? I sóc tan rojo com el qui més!

—Vaja, vaja!

—Douze minutes, messieurs!

—Continuem! Pago jo! I no es pensi —segueix don Joan— que és que vulgui tornar per a ésser el que era abans, no! No vull ni la casa, ni els diaris, ni res. Vull tornar a fer d'electricista.

—Bravo, homel

—Sí. I vull fer-me d'un partit d'aquí baix, sap?

—Ben fet.

—Circumscrigui'm vostè mateix. Quin li sembla millor, per mi?

—El P. O. U. M.!

—Fet!

Pere de les Puelles

VIBRACIONS

El mateix dia que començà el control efectiu sobre el nostre territori, tres trimotors feixistes bombardejaren Badalona i Sabadell.

O sigui que el que el feixisme controla és l'ofensiva contra nosaltres.

Per als feixistes el Goyen legítim d'Espanya és traïdor.

És un criteri lògic.

«La Batalla» coincideix en aquest punt.

Als fronts de Madrid han caigut milers d'italians i alemanys. I els que cauran!

Hitler i Mussolini aviat tindran resolt als seus països el problema de la fam.

El papa i altres bandolers —cardenals, bisbes, etc., etc.— s'han reunit per tal d'iniciar l'organització del catolicisme a Abissínia.

Però han vist que no hi ha gran negoci a fer al país del Negus.

Per ara, Déu, deixarà sense protecció als abissinis.

A Laventhen, prop de Brussel·les, un feixista francès va voler donar un mitin. Mentre parlava, entraren al local un grup d'antifeixistes i el varen treure agafant-lo pels cabells.

D'això se'n diu prendre el pèl amb eficaçia!

Dos finets italians fets presoners, han declarat que venien a implantar el feixisme a Espanya.

Ja estan convençuts que Espanya no és Abissínia.

Els errors geogràfics, a vegades, es paguen molt cars.

El camarada Alvarez del Vayo ha dirigit una protesta a la Societat de les Nacions amb motiu de la guerra que ens fan Itàlia i Alemanya, sense prèvia declaració.

Sense prèvia declaració, Itàlia va fer la guerra a Abissínia; i va conquerir Abissínia.

I la Societat de les Nacions encara no ha plegat.

Han estat detinguts els dirigents d'una organització feixista titulada «Espanya Una».

Sí. «Una Espanya repartida entre Itàlia, Portugal i Alemanya.»

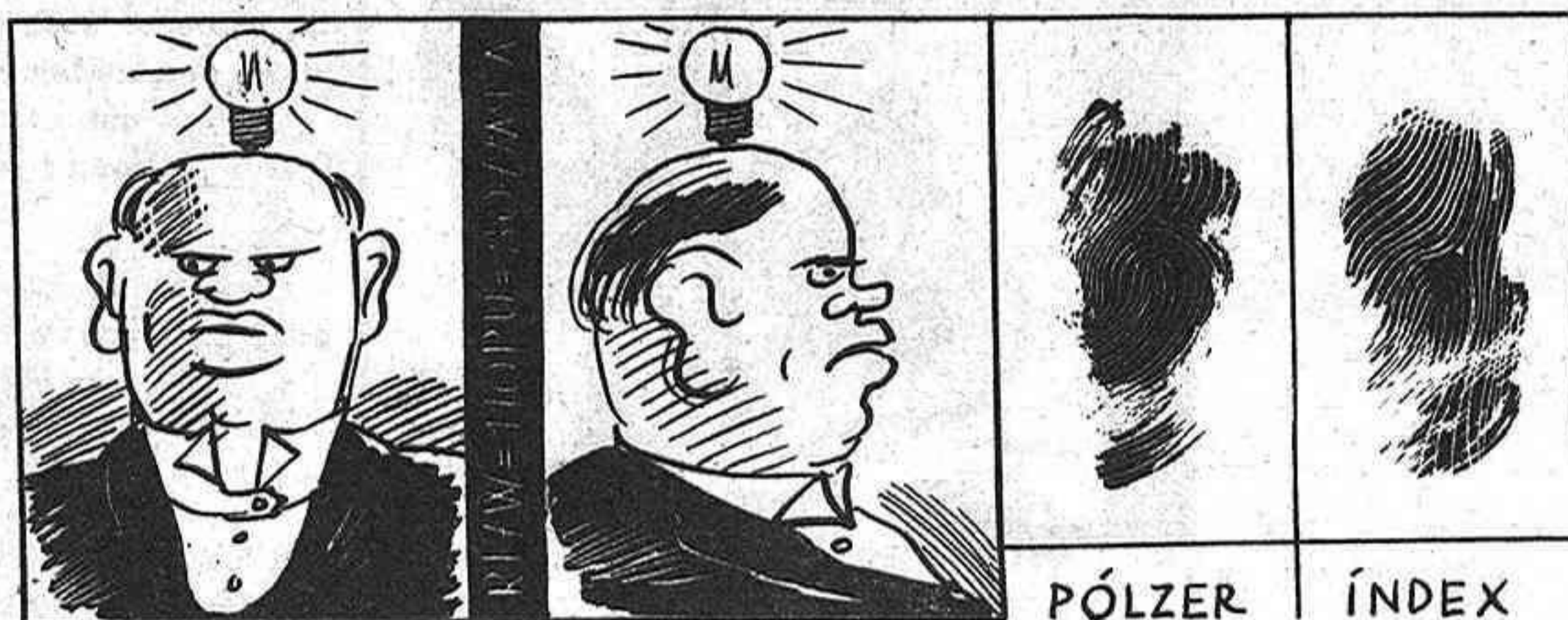
Malgrat la guerra, a Barcelona hom fa setmana anglesa. O sigui que això representa, amb el diumenge, un dia i mig de paralització del treball.

Com si la guerra no fos contra nosaltres! Però resulta que els obrers tèxtils de Manchester treballen, per ajudar-nos, hores extraordinàries.

Els propis anglesos ens donen l'exemple de quina ha d'ésser la nostra setmana anglesa.

EL NOSTRE FITXER

JOAN PICH I PON

PELS I SENYALS:

Cap: pelat. Al cim, una bombeta elèctrica.

Ulls: petits, ullerosos.

Nas: estrany.

Coll: ample. Papada.

Estatura: 1'65 metres.

CARACTERISTIQUES:

Es disfressa sovint, però se'l reconeix fàcilment amb el parlar. Si diu «un ou de la cara», «la làmpara de Sandino» o «l'espasa de Demòste-

nes», és ell. Es analfabet integral. Confon la pèrdua de memòria amb la magnèsia i la ídem efervescent amb l'amnèsia fosforescent. Es una veritable calamitat!

ANTECEDENTS:

Antic electricista. Radicalot. Amo de diaris, de gent i de diners. Soci dels lerrouxos i els rochas i els sam-pers. Ex-alcalde. Ex-governador. Ex-bisbe. Straperlista. Tupinaire. Elector fals. Orador horrorós. Inventor de la piquiponiana.

Allò que s'ha de fer amb
mètode

(Diàleg sense comentaris)

- La cèdula, vol fer el favor?
—Sí: vegi-la.
—Molt bé. I el certificat de naixement?
—També el tinc.
—I el de bona conducta?
—Tingui'l.
—El rebut de l'inquilinat?
—Ho porto tot. Miri-se'l.
—I la fe de baptisme?
—També. Ací la té.
—La carta de treball, doncs?
—Tot, tot. Tingui-la.
—El títol de xofer?
—Vegi'l.
—I el carnet professional?
—Ací.
—I el sindical?
—Miri-se'l.
—I el passaport?
—Es aquí, també.
—Molt bé. Vostè dirà, doncs, què vol.
—Una **paquetilla** de trenta.

ELS CRETINS DE RERAGUARDA

—Jo no me'n vaig a l'Exèrcit Popular perquè soc antimilitarista.

**PRECIOS
DE SUSCRIPCION**

	Ptas.
Barcelona-ciudad, mes	350
Provincias, trimestre	1050
Portugal, América, semest.	2100
Otros países, semestre	2000
Núm. suelto: 15	cts.

La Batalla anticomunista

Uno de los deberes del momento:
La unidad sindical

Domingo, 7 de marzo de 1937

REDACCION, ADMINISTRACION Y TALLERES: BASOS NUEVOS, 14. — TELEFONO 24700

NUM. 187.—II EPOCA

La mejor ayuda al heroico proletariado madrileño es atacar los "Sabandijas"

Los "sabandijas" emboscados en el P. S. U. C. son quienes dificultan el trabajo impropio de socorrer al heroico proletariado madrileño. Con su politiquilla vil de zancadilla constante los pesuquistas (¿y por qué no pezuñistas?) hunden las mil y una esperanzas de socorro del Poum. Al través de la prensa del partidillo de cuatro y el cabo, se nos insulta, con la estúpida pretensión de zaherirnos trapeceramente. ¡Ja! ¡Ja! Los trapeceros, camaradas del P. S. U. C., somos nosotros. Ya es hora de que vaya quedando clarito, ¿estamos? Y pese a todas vuestras ruines maquinaciones, LA BATALLA ANTICOMUNISTA seguirá perbocando sus clarividentes juicios. El proletariado madrileño pide auxilio y nosotros vamos a prestárselo, aunque tengamos que pasar por encima de vuestros cadáveres hediondos y pútridos. Vuestras perturbaciones, señores reformistas, serán vanas y nulas.

Sépanlo los dirigentes del P. S. U. C. El P. O. U. M. lucha bravamente desde seis días después de la sublevación de la canalla militar y no sería cosa, ahora, de que abandonemos la partida como aquel que nada. Somos —bueno es confesarlo laicamente— pocos militantes. Pero valemos, cada uno de nosotros, por cinco. Seis por cinco... ¡A ver si echáis el calculito!

Repitémoslo: contra todas vuestras maquiávelicas e inmundas maniobras, prestaremos nuestro auxilio al proletariado madrileño. Ya veremos quién puede a quién. Lo que nos falta de hombres, nos sobra de adminículos.

SOCORRO ROJO DEL P. O. U. M.

ACTOS PARA MAÑANA:

- A las 9: Misa cantada.
- A las 10: Emisión Radio Poum.
- A las 11: Recaudación infantil en los tranvías.
- A las 11 y media: Costillada trotskista en las Planas.
- A las 12: Almuerzo de confraternidad.
- A las 12 y cuarto: mitin.
- A la 1: mitin.
- A las 2: mitin.
- A las 3: descanso.
- A las 4: café, copa y puro.
- A las 6: Rosario en la Central.

TIROS POR LA CULATA

Ya no hay banderas rojas

La avenida de Pi y Margall, perdonad, la calle Mayor de San Pedro más Bajo, está ya limpia de banderas rojas. Las señoritas "pera" ya pueden pasearse por sus aceras. Ya desapareció el motivo asqueante, ¿no es cierto, reformista Benavides? Ya no campean las provocativas banderas rojas. ¡Se acabó el carbón! Tranquilidad, pues, al frente de los tenderos que antes eran proveedores de los señoritingos. Que todo Dios se asome nuevamente a los balcones y tribunas. No pasa la procesión, todavía pero ya se andará, con el tiempo. Preparad, señores, los cirios y los damascos. El *Te Deum* es inminente.

¡Vamos, hombre!
¿Qué opina, don Manuel D. Benavides?
¿Y el P. S. U. C., qué cree?
¡Venga, va! Vosotros os hartáreis de propugnar por vuestra guerra. Vosotros diréis con porfía que la revolución es secundaria.

Y movilizaréis diez mil militantes.
Y, mientras, los señoritos de la avenida de Pi y Margall recobrarán sus fueros.

PAN para CUATRO

NOTAS de ANDAR

por Mariano J. Fernanda

Hediondez de cloaca.
Bajo un puente.
—Madre...
Es un llanto infantil. El llanto se repite:
—¡Madre!
Y después, tras un trágala de lágrimas amargas:
—¡Pan!
¡Pan! El tierno muñeco —que vive bajo el puente— pide pan. ¡PAN! La palabra mágica. La palabra que hace recordar. Recordar las dulces horas del ayer.
¡Recordar! Aquella vida loca...
Pero hoy no hay pan.
Tampoco hubo ayer.
¡Y tampoco lo habrá mañana!
¿Qué pasa, pues?
La guerra. La guerra, así, con H mayúscula.
Son refugiados.
Tres: abuelo, madre e hijo.
Tres almas buenas.

Tres parias.
¡PAN!
La guerra les ha ahuyentado de sus lares.
Y hoy, como ayer y como mañana, piden pan.
¿Y Comorera, qué hace?

Advertimos a los de la "Esquella" que no se metan más con nosotros. A ver si tendremos que acabar con estos sapos de la reacción de una vez para siempre.

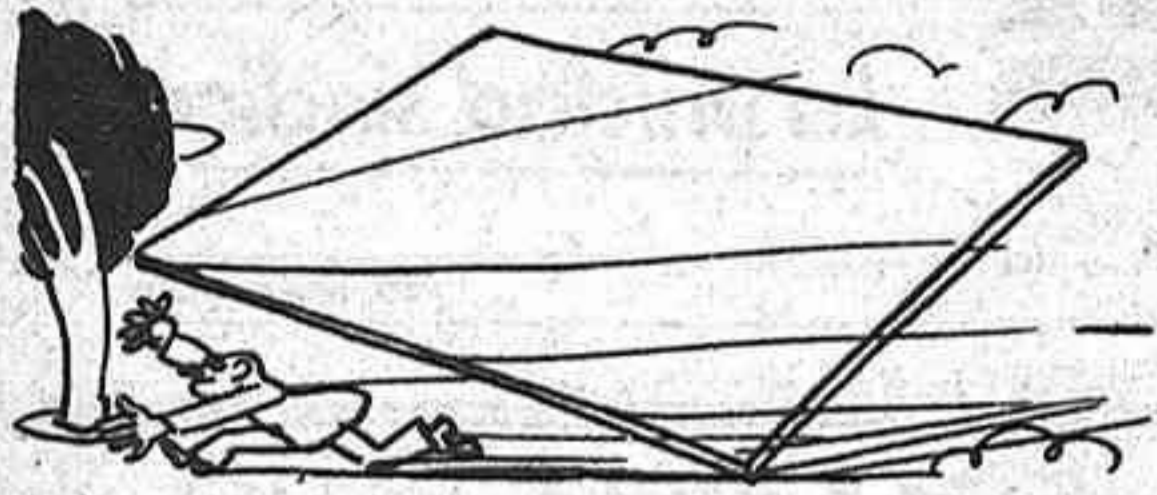

Leon Trotsky, nuestro líder, a la hora del chocolate

Es necesario

perturbar intensamente.
¡Guerra a los "sabandijas"!
¡Guerra a los "reformistas"!
Viva el POUM!

ESQUELLOTS

TANTS CAPS, TANTS BARRETS

Trobem un trotsquista que surt d'una escala d'un carrer cèntric, en un pis de la qual hi ha un rètol d'un organisme del P. O. U. M. «—Hola —li diem—, què vius aquí?» «—Que no has vist el rètol?» —em respon—. «—Sí, noi, perdona». No ens havíem recordat que tots els afiliats tenen pis amb rètol.

BALANÇ TRAGIC DE FORCES DE FLAQUESA

Un diari madrileny publicava la llista de defuncions ocorregudes als rengles facciosos, motivades, és clar, per la punteria dels nostres soldats.

Deia, per exemple: «Les forces de regulars, tantes baixes; les forces alemanyes, tantes altres; les forces italianes, totes aquestes; les forces mores, tot això, etcètera».

—Ara m'explico —comentava el dibuixant Graus— per què el Franco perd les forces!

GLORIFIQUEM-LOS TOTS!

Al carrer de Vergara s'ha inaugurat un cinema nou, al qual li han posat la denominació d'Ascaso. No sabem trobar la relació

que el nom de l'heroi anarquista hagués de tenir amb la cinematografia. Però sembla que apellar a la lògica en temps revolucionari és temps perdut.

Posats en aquest terreny, els companys del S. U. E. P., posat que tenen obertes les taquilles als ciutadans de totes les tendències, haurien de pensar en la glorificació d'altres herois de la causa antifeixista. I canviar els noms de l'Urquinaona, el Victòria, el Majèstic i el Royal, per exemple, pels de Lina Odena, Fontbernat, Colldeforns i Fuster.

UN JORNAL AFANYAT

—De què fas, ara?

—Sóc milicià.

—Ah! Deu pessetes cada dia, eh?

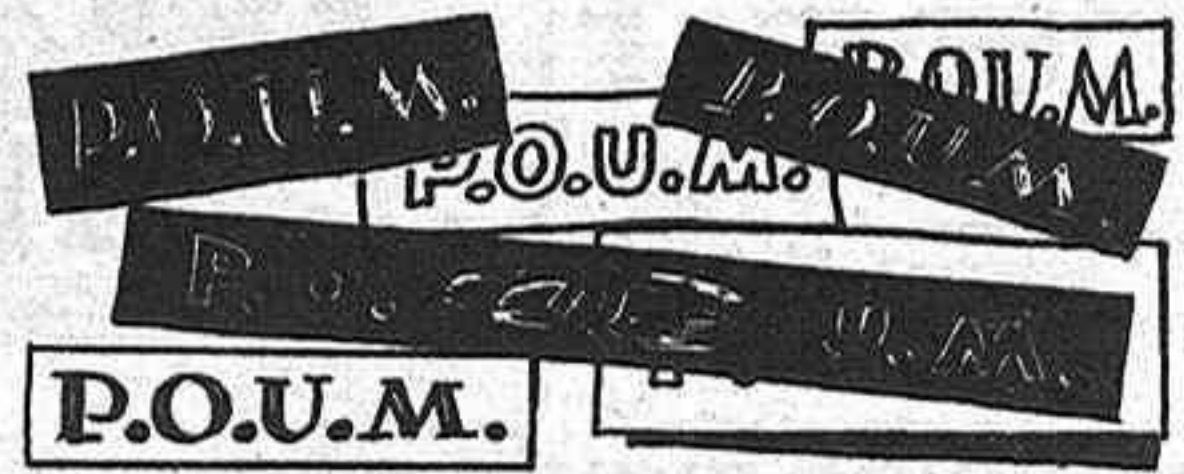
—No et creguis que no me les defensis!

—Com?

—Enganxo etiquetes als vidres dels tramvies.

DE QUAN LES TAULES PARLAVEN

Al cafè X. s'hi troben els maquinistes de gairebé tots els diaris de Barcelona. La taula on la penya es reuneix, sap, com ningú més, el recull dels exemplars que surten de cada rotativa, de tant sentir-lo córrer entre taces i culleretes. L'altre dia, aquesta taula contava a la del costat, que és de la cinquena columna: «—Perquè ho sàpigues, la màquina que tirava «El Correo Catalán», d'ençà de la revolució porta una vida molt més reposada... Amb tres mil sis-cents exemplars menys, ja fa el fet.»

EL PITJOR SERA SI ES VERITAT!

La sort no ha volgut acompanyar la propaganda del diari confederal barceloní. El cartell descomunal penjat al capdamunt de la Rambla de Canaletes, anunciant «Solidaridad Obrera» la primera vegada que va caure —després d'una lenta agonia durant la qual la vida del cartell penjava, materialment, d'un fil— va endur-se'n en la caiguda la bandera del consolat nord-americà.

Després la «Soli» va reincidir. I, per evitar repeticions funestes, va muntar el cartell en un sòlid bastiment de ferro i va instal·lar un complicadíssim joc de politxes.

Però de vegades el vent supera els càlculs. I la pancarta enorme dimarts de l'altra setmana va emprendre el vol alliberador. Aterrà al mig de la Rambla, trenta metres més avall d'on era penjada i no va decapitar cent-cinquanta ciutadans perquè els astres s'interposaren.

—Ara no n'hi deuran posar cap més —feia un transeünt.

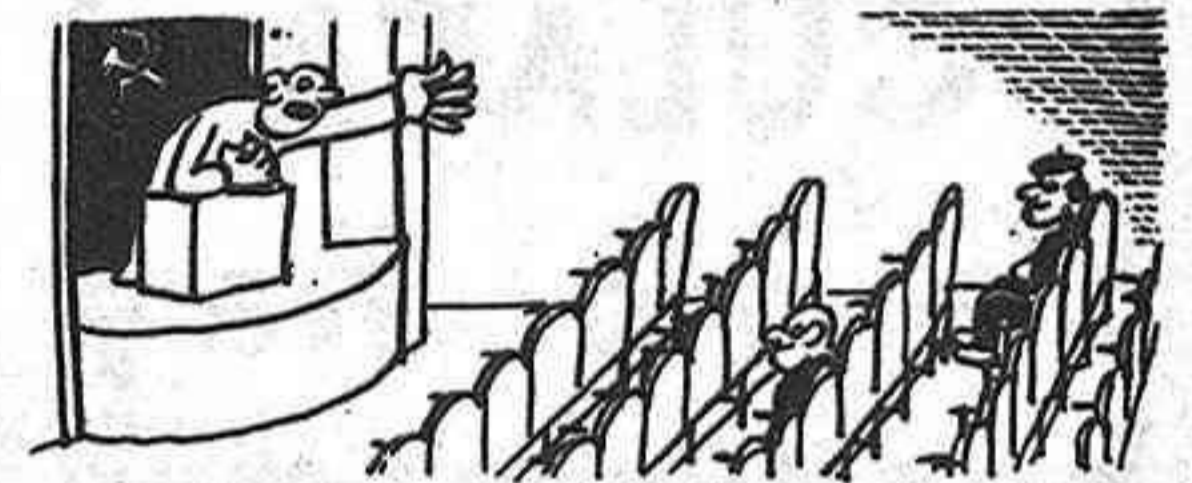
—Sí: n'hi posaran una altra, però la soldaran a les cases —féu un segon ciutadà.

—Ah, vaja —tornà el primer—, ja veig el «Bar Canaletes» i la Banca Arnús damunt el terrat del Colom, arribant-hi en vol a vela!

«Els capellans feixistes han posat en circulació gran quantitat de butlles per recaptar fons de guerra.» (dels diaris)

—La «butlla» d'aquest ha estat laica.

1 + 1 = 2

Un orador trotsquista troba, l'endemà d'haver donat una conferència, un amic seu.

—Ahir vaig venir a sentir-te.

—Ja et vaig veure —diu el conferenciant—. El que no puc atinar és qui era l'altre.

DIALEGS AL TRAMVIA

—El que no entenc és que vol dir P. O. U. M.

—Que ets ignorant! Partit Olla.

—I la U. M.?

—Home! Això ja ho sap tothom des d'abans de la Dictadura.

LA FORMULA

Llegim a l'«Hora», aturats davant un quiosc, un titular, si fa no fa així: «Cal un govern d'obres a la Generalitat». Per nosaltres fet. Es nomenen consellers Gorkin, Nin, Solano i Andrade, i com que no hi queda ningú més, el P. O. U. M. se'n va en orris. El Molins no es mourà del carrer dels Banys Nous, en l'esperança que guanyaran els feixistes, tornarà a sortir «El Correo Catalán» i a ell el faran redactor en cap.

INFORMACIO ESTRANGERA

Hitler pren represàlies

Berlín, 19. — Avui el senyor Hitler passejava pel Tiergarten en bicicleta, fent el seu exercici matinal. Des d'un arbre ha caigut sota les rodes de la màquina un artefacte ple de punxes, que li ha reventat un neumàtic.

El führer suposa que l'artefacte ha estat

alevosament llançat per un avió pertanyent a la flota aèria dels «rojos» espanyols.

Com a represàlia, ha fet sortir vint-i-set Junkers pilotats per aviadors capronis, a bombardejar qualque escola i qualque hospital, situats en terreny dels republicans. — Agència Honeymoon.

(ve de la primera columna)

per orgues, i que no li convé de cap manera que la guerra d'Espanya la guanyin els feixistes. Això, és clar, amb el ben entès que tampoc li ve bé que guanyin els rojos ni els republicans. Posades les coses en aquest terreny, lord Carborough proposa que guanyi la guerra l'«Associació de Consumidors d'Olis Pesats de Barcelona», que és una prestigiosa agrupació de menestrals. — Acadèmia Cots.

El duce vol passar una temporada a Mallorca

Roma, 19. — El senyor Mussolini ha escrit una carta al seu parent senyor Aldo Rossi, domiciliat a Mallorca, en la qual li demana si l'illa daurada i calmosa és en condicions de rebre la seva còrpora (la del duce), ja que pensa passar-hi les vacances d'estiu.

El senyor Aldo Rossi li ha respost que no es precipiti. Diu que, d'ací a l'estiu, poden passar moltes coses.

Adhuc perdre l'illa. — Agència Honeymoon.

UN AVIÓ FANTASMA

VA ARMAT AMB CANONS I, COM EL NOM INDICA, DISPARA CANONADES

Hannover, 19. — Ha arribat a aquest port el vaixell esperanto «Movado», tot arborat de banderes.

El capità, que parla una llengua impossible, ha declarat que, venint del port de Sabadell (Perú), on havia carregat patates i olives destinades a Franco i a les seves for-

ces, ha estat agredit per un avió roig, que li ha disparat trenta-dues canonades.

Preguntat respecte on l'avió portava els canons, ha respost d'una manera tan estranya que no se l'ha entès de res.

La policia practica gestions. — Agència Honeymoon,

Notícies d'ultramar

Encertada mesura d'un comissari de policia

Les Salezes XIV. — Un pelegrí procedent de Palomares (Nicaragua oriental), s'ha presentat espontàniament al comissari de policia, i ha fet declaracions. Al principi, semblava com si les declaracions no tinguessin interès, però, després, s'ha pogut comprovar que el pelegrí havia estat un membre del Comitè de no intervenció de bona fe, i per tant, foragitat del mateix. Ha dit que per acabar la guerra d'Espanya, havia proposat, simplement, donar al govern legítim d'Espanya el tracte que li correspon com a nació representada a Ginebra, i respectuosa de la legalitat ginebrina.

En sentir això, el comissari —que és un fervent pacifista—, ha comprès que el pelegrí tenia pertorbades les facultats mentals, i ha ordenat la seva reclusió al manicomí de Santa Tecla (Las Pajaritas de Texas, Estado de la Marumba). — Corresponsal.

Anglaterra defineix la seva actitud

Londres, 341. — En el discurs pronunciat aquesta matinada per Lord Carborough, el líder laborista, ha dit que Anglaterra no està (passa a la tercera columna)

Sembla que el duc de Windsor s'ha repensat

HI HAURA DIVORCI, ABANS DE LA BODA?

Sembla que el duc de Windsor s'ha repensat

Cannes, 19. — La senyora Simpson, aviada de Windsor i de poc reina consort, ha declarat al seu secretari:

—Surt a fora al pati i dígues a la trepa de periodistes, fotògrafs, repòrters i cineistes que no em veuran el pèl. No cal que s'esperin perquè no vull sortir als diaris fins que no sigui casada.

El secretari ha comunicat l'opinió de la senyora Simpson i els fotògrafs i cineistes l'han retratat a ell i els repòrters i periodistes han pres bona nota de les seves paraules, que han estat publicades amb tots els honors, sota grans fotografies dedicades als lectors.

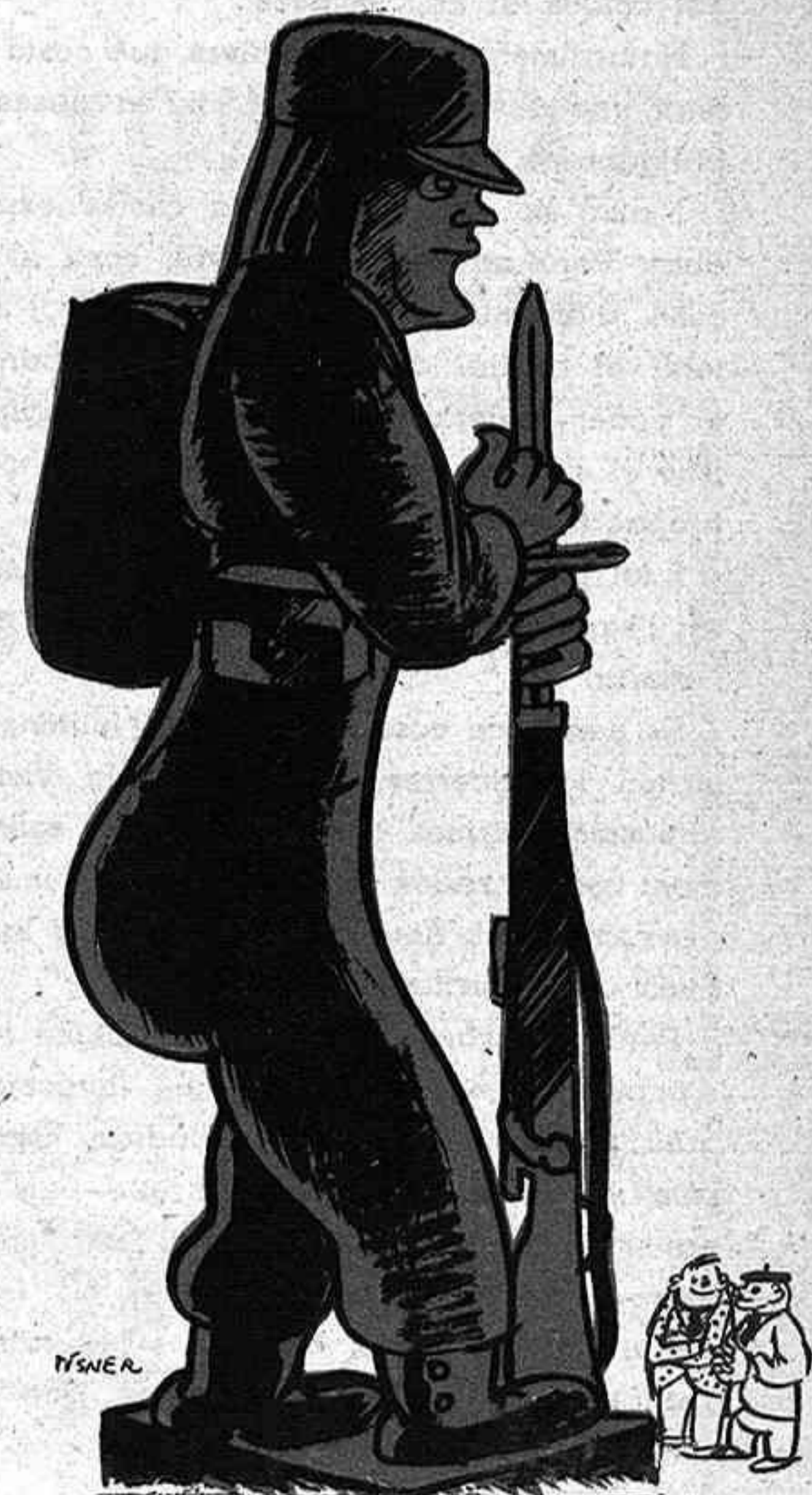
A darrera hora sembla que el duc de Windsor vol fer proposicions —honestes, és clar— al secretari. — Agència Honeymoon.

El polvorí d'Europa Sensacionals declaracions de Lleó Blum

Estocolm (a dos quarts de sis). — Notícies procedents d'Arizona (Tegucigalpa, Massachusetts) asseguren que el cap del govern francès Mr. Léon Blum ha fet unes declaracions afirmant que per tal de mantenir la pau és capaç d'anar a pinxes amb qualsevol Això no priva —ha afegit— que les relacions

amb els meus senyors confreres Mussolini i Hitler hagin de refredar-se. Al contrari. Si insisteixen en què els passegi a coll i be pels Camps Elisis, ho farà.

No cal dir que les notícies són falses de cap a peus. — Agència «La Salud Previsora».

—Ja ho veus: tan alt i tan improvisat com l'heroic soldat del poble.

" AHIR COM AVUI "

(NINOTS PUBLICATS A «L'ESQUELLA» DURANT LA GRAN GUERRA)

L'OPINIO DELS HUMILS

—Què penses tu de la guerra?

—Que amb els diners que els costa, haurien pogut fer feliços tots els pobres.

Mars, el déu mitològic de la guerra, potser amb certa inquietud pregunta a un treballador què pensa de la guerra.

La senzilla resposta de l'obrer haurà deixat confós al déu bel·licós.

Naturalment; amb els diners que costa sostenir una guerra, seria feliç tota la classe treballadora.

I això ho sap molt bé la classe explotadora. Però aquesta classe vol, costi el que costi, mantenir els seus privilegis, vol mantenir el control de la riquesa, vol mantenir el poder material del món i àdhuc administrar el benestar etern, promès per Jehovà i propagat pels seus aprofitats ministres.

I tot això solament s'assoleix d'una manera: l'explotació de la majoria en favor d'una minoria.

Es ben poca cosa els milions i milions que costen les guerres; després de la victòria, aquestes enormes despeses queden sobradament compensades amb el material humà per explotar i amb nous mercats oberts a la producció del territori conquistat.

Però la nostra guerra contra l'última forma d'imperialisme va a crear als invasors un greu problema interior. No tindran Espanya com a colònia, no serà el nostre país l'expansionisme que necessita el feixisme en derrota; i com a conseqüència, eis pobles d'Itàlia i Alemanya, afamats i torturats, aixafaran llurs botxins que saben que aquí s'estan jugant la darrera carta.

I la perdran.

VISITA INESPERADA

—Déu el guardi... veníem a portar-li la Kultura...

—Ah... Sí? Esperis, que aniré a amagar les dones.

La invasió alemanya a Bèlgica no es va distingir precisament per un gran respecte a les lleis que tracten d'humanitzar les guerres.

Els militars germànics es lliuraren a tota mena d'excessos sexuals. Les violacions i els estupes eren les activitats normals dels aris més o menys purs.

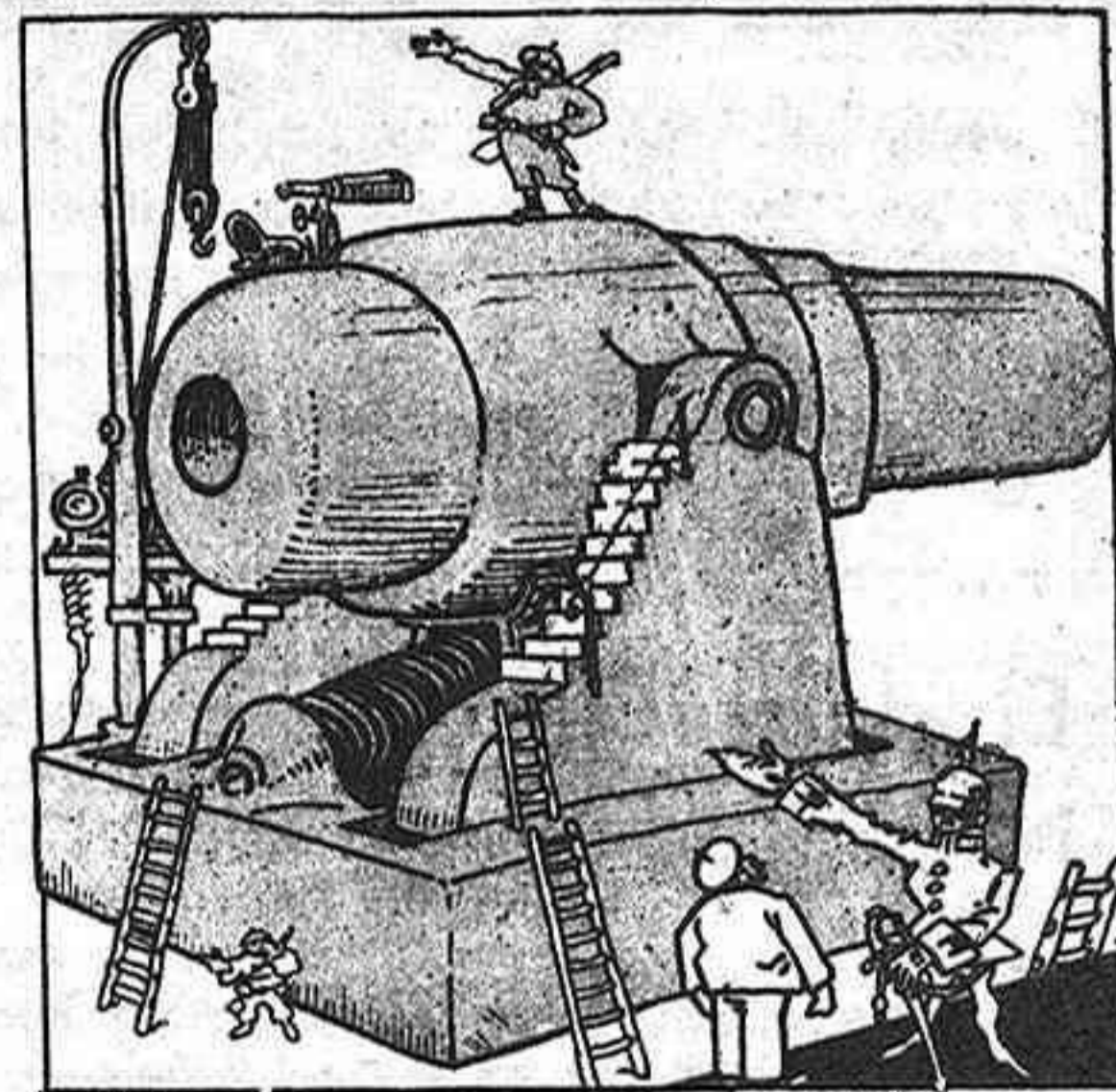
Es per això que aquesta «Kultur» tan singularment practicada, va esverar fins el salvatge d'aquesta tribu que ens presenta el ninotaire.

Aquest negre, absolutament salvatge, sent certa prevenció per aquesta «Kultur» plena de totes les delicadeses poètiques, plena de tots els humans postulats filòsofics i plena d'una moral comprensiva i àmplia. I malgrat aquestes bel·leses que li ofereix la «Kultur», cuita a amagar les dones. El seu instint li diu que tot això de la «Kultur» és una estafada a la naturalesa.

Haguessin fet igual que el negre els nostres obrers de Sevilla i els nostres camperols d'Extremadura!

Els tenien encara una mica de fe en la «Kultur» que no solament és alemanya; és la «Kultur» d'una classe que no respecta els postulats del seu líric humanisme.

El poeta feixista Marinetti segurament estarà encantat de totes aquestes bel·leses fisiològiques, sota el tac-tac de la metralladora.

L'OBSEQUI

En prova de simpatia i agraïment, el kàiser us envia aquest present perquè pogueu anar a destorbar els mítings republicans.

El kàiser, efectivament, estava molt agraït a tots els reaccionaris espanyols, convertits aleshores en furibunds germanòfils. Sota aquesta denominació comú s'agrupaven els representants de la classe explotadora; banquers, terratinents, bisbes,... tots els bandits emparats per la llei. I tant era l'agraïment del kàiser, que el ninotaire va sintetitzar-lo amb el regal d'un canó del 42, per tal que desfessin mítings republicans.

Ara el continuador de l'imperialisme alemany, Hitler, ha posat en pràctica el que ahir només era una posició espiritual d'Alemanya envers l'Espanya negra. Ara els canons Krupp, els avions «Junkers» i la carn de canó del dissortat poble alemany, tot és dut al nostre país. Però és inútil aquest suprem esforç del feixisme internacional.

El poble espanyol, a través de la seva gloriosa història, s'ha especialitzat en aixafar totes les invasions imperialistes.

Almond

CORRESPONDENCIA MOLT PARTICULAR

R. Datzira.—Agraïts als seus elogis. La revista «Moments» pertany al Sindicat d'Agents i Tècnics de Publicitat, on podeu adreçar-vos pel vostre assumpte.

Joan Nuri Casals.—No ens desplaui el vostre «Madrid», però heu oblidat que L'ESQUELLA és un setmanari humorístic.

Carles Pujol.— Us diem igual que el company anterior.

J. Graco Tiberio.— Exactament igual que els poetes precedents.

ABR-Y-TAP

ABRE CON FACILIDAD Y CIERRA HERMETICAMENTE TODA BOTELLA CON TAPÓN METÁLICO
PIDALO EN TODAS PARTES

Precio detall 95 cts. Apartado 886 Barcelona

Productes Iris - Eléctrica Farré

Fàbrica de pintures

Materials elèctrics i

Verniços i Esmalts

Instal·lacions elèctriques

Corts, 533 - BARCELONA - Tel. 30204

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETAILS PER PROGRAMES

MIL PESSETES

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

CONSULTORI MEDIC

DEL

Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES
SÍFILIS I PELL

...

De 11 a 1, i de 5 a 7

Festius de 11 a 1

PREUS ECONÒMICS

Tallers, 29, entressol

COMPREU

CADA

SETMANA

L'ESQUELLA

DE LA

TORRATXA

ANIS BLAU

CONYAC

CONYAC

Montplet

Montel

—T'han ferit al front?

—Fuig, home: a la Rambla, d'un cop de pancartal!